

אָלָּא כִּי־

הערבה נלחקה על אישיות האורה ועל יצירתו
וסיום את גאנטו בבריות אלה; בכיתת ד', אין
נווחנים לקום מפנוי ביצור ודם ואולם דורך אמי
במס' ליקום פיר פפני "...ת אשישות נחרה,
שהנאזיות העברית טכל הזרות, מתגלהת ומתי-
בטאת בה, וכן קהל המתחוללים קם מפקומו כ...".
אחת, ביאליק היה נרנש פאר ומפני חורבו.
ביאליק בוחר במויאן היהודי שכרחוב מאייז
ונחלתו מכל אשר ראה ולפנוי עצמו רשם בפנס
האורחים טעין דבריהם אלה: הצילו בעוד מועד
את כל האוצר הזה ותעבירו ?ארצישראל?
(כידוע שדרו הנאצים את כל הדברים היקרים
שבבית נכאת זה והעבירו ?גרמניה ואות השادر
שרפו באיז). אף על יומם צאמץ מווינה לא
הודיעו ברבים, כדי ?מנוע מהתקלות אנטישיט
בבית הנתיבות. וכך זאת בא קהן נדול להפריד
טpane ובטעת הפרירה נשקו את ידו ומשחלה
הרבעת פון מפקומה, פרצו בולם בשירות ?חד-
זקנה וביעני ביאליק נראו דעתות.
חשעת ימי שבתו של ביאליק בווינה, המכינו
לחזור בתה יהראן בזיווג אורתן פיויה,
מריבות המפלגות סולקו — הכל נתנוים היה
לקסת אישיותו. אף המנהיגים המתחוללים הת-
חמו לאورو ובבם הילך שבוי אחריו. להחלה
רוחנית כזו, שהיהודים זיווג היה שרוים בה
בימי בקורי של ביאליק בווינה, לא זכתה עוד
עד או יהדות הוינאיות.

(סוזן ובועא)

בתוך כתלו בית האלותים טרי
עם רוח חנן מתום התפילה כלת הרב

לדבר על ערד הספר העברי. נאומו היה שיר
נחרד לספר ולקשו העברית והביא את קהל
השומעים לנטילת הבהות. מיום זה ואילך
נאם ביאליק בכל ערבית וערב באספה או בועידה
אתרת ולפעמים נאם פעמיים ביום. נר נאם
בوعידת "ירידי הספר העברי" שנתקנסה באולם
הטהראדים והארדייכים" שברחוב אצטדיון על
עיר הספר, בועידה המורים והרבנים, שנדי^ת
בנסת באולם וויצו שנראוב היידן, על שאלוות
חינה, באספת הנער היהודי שנתקנסה באולם
הכוריישר הווא שברחוב תבור, באספת המורים
שיט האזינו שנטקנסת נקבעו ברוח פראטער
— כאן דיבר בעיקר על צבי פרץ חיים —
ועוררה אותו לבר תפונתו שהיתה תלות שם —
במסיבה שערכו נקבעו "קלובי הרצל" ברחוב
אשנברג, בטבחה שערכה נקבעו אנדרת "בני^ת
ברית" ברחוב אגור, באספת דוברי עברית,
שנערך בישעיה נקבעו באולם התיאטרון היהודי
שברחוב פרטער, בחניון קבלת הפנים שנערך
בקבodo בשעת ביקור בניינסית היהודית על
שם חיים — כאן סיפר על הופעות משנות
ברחוב היהודי באודיסט שם היו פונשייט
לפעמים בעל עגלה יהודי בפיאות זוקו יושב
בעגלתו ורופא בפטו בשעת — לקבל הפנים
שנערך נקבעו בשעת בדור כבית המדראט
לרבנים — כאן קיבל אותו בנאות עברי חס
שטואל קרוייס — ובבנקט הנדו שנערך
בקבodo מפעם ההתררות העברית באולם הקניין
ת. ג. ביאליק ז"ג בא בפעם הראשונה במנע
איישי עם יהדי זווינה בישנת 1902, בימי כינוס
הפונגורם הציוני לאחר עיר. או מתקנסת, בידוע,
על יד הקונגרס "הועידה השניה לשפת ולתרבות
בוח' העברית" וביאליק נשא בה את הרצאותו
הידועה על כינוס שנדפסה אחר כר ב"השליח"
ויכנסת כל חבריו בשם "הספר העברי". הוא
חקק אז על הדף ישות זו, שהבע ספרות יפה
בלבד ואילו ביאליק דרש לבכם את כל שנוצר
על ידי טופרים יהודים בכל הלשונות פיטוי
האנדר ודר יטינו בחוכן מנופה וחמציתו עברי
שיהיה מדעי ומופולרי כאחד. בין שאר תוכן
ריט שהה או נט אהד העם כתה יטים בוינה.
比亚利克在1902年的一次大会上首次发言，当时他与犹太人扎维纳一起出席。他在会议上发表了著名的“希伯来语”演讲，该演讲后来被印成册子。他在这次会议上提出了希伯来语作为一门科学和文化语言的构想，并且在上面写下了自己的名字。他还在会议上写下了“希伯来语”的名称。他在这次会议上提出了希伯来语作为一门科学和文化语言的构想，并且在上面写下了自己的名字。他还在会议上写下了“希伯来语”的名称。

בשנתו שנות תרצ"ב, פנה "הסתדרות העברית" לא ביאליק, שעשה את טפעה החטמולה שלו באירועה בטובת הספר העברי, כיוקוד בכיטורו נס את נינט, כתו מהו זו נימנה מראש התיאבות הגונה בטובה המפעל. ובכל זאת לא עננה חיזקה ביאליק להומנה זו טרוכן עיפות טוטוליה הדריך שארכו כטה חדים. ורק לאחר הפזרות טרובות ולא כחל פשוט וטמן פטוש נחשרו סוף סוף יהודי ווינה, כי הסכים ביאליק נבוא אליהם בתודיש מבטח לטשר תשעה ימים, וכאורחת של "הסתדרות העברית". מיד נסיד ועד קבלת פניו שמייתה בו משגנה ומפלחה של יהדות הוינאיות ולתוכו נבנטו ראשי כל המפלגות הציוניות והבלתי ציוניות, ראשי המחברים, ראש הקהילות והוינאיות המתבולל פ. י. ק. ורבת הראשי, טיגומרים וסופרים, אנשי שם וביניהם זיגמודר פרנץ, פרנץ זודפל ואחרים. ועד זה אישר את התכנית של שבנו ביאליק. שעוגדה על ידי הסתדרות העברית ושלפיה היה ביאליק צרייד לשאת אחד עישד נאים. באסיפות, בועירות, בזירות ובתנינות שונות. ביאליק הניע לוינה בשטונה בערב, ואם כי העלים האעד מאה יהורי ווינה את יום בואו, כדי למגע מתקהלו נדלה אל יד בית הנתיבות (או החלו ברינווי הימפלר להשתולן בוינה) נתחסנו בכל זאת בביות הנתיבות המערבי — מלבד חבריו הוועד קיבלת פנוי ביאליק — כמה טאות איש. הנחתת בית הנתיבות מפירה בשבייל טכם קבלת התפניהם את אחר מאולמותיה הנדרליים. הרבה הראשי דוד פון ינטו אנג קיבע את ביאליק בשפט העדה הוינאית בנאות עברי נלחב. איומה הופיעו גם צלפים בטכנויותיהם ועתונאים ריפודררים. טרורדים. ביאליק נסע להתקנס בבית מלך דגם ינצר. למחרת הופיעו ברוב עתוני ווינה טאמדי הערכה יפה על ביאליק ועל יצירתו וביניהם לא געדר נס עתונאי האנטי-שמי התקאתי "די ליכספנסט" וחפשת השכוען. יומם. היהודים הנרגניים שהופיעו בשבוע זה, החלישו במובן את רוב עמודיהם לבבוד האורת. את געומיו הראשון — על הספר העברי — נשא ביאליק בנסי החנייני, שנערך לכבוד נאום הטענה הרוחנית הנדרלה. האולם הנודע ביזח בווינה. באלפיים וחמש-מאות איש, וביניהם נט נצרים חשובים, באו אל הנשף הוה. נשיא ההסתדרות העברית דוד רוטבלום פתח את הנשף בנאות טאנדורה היודית הירודית. שרה בכינזתו של א. וולג' ("ברור חבא"), משיריו של ביאליק על "השתיטה" (התווים מעת זולג') ועוד. ביאליק ישב על הכספה ורשם לו על חכנית הנשף את ראשיו הפרקים. של געומין. בכדי לחות אפשרות לכל הקהיל קחביין את דבריהם הוחלט לבקש שושא את נאומו במספר חוץ נברכות דע ב"ח: התחיל את נאומו במספר חוץ נברכות דע ב"ח: שנ רבותינו: הרואה אוכלאמי ישראל אומר: בדור חכמיה רומי, שאון דעתם דמות. זה גזה ואין פרצופיהם. דומות זה לזה. ואחר עבר

אָלֶה בְּנֵי קָרְבָּן

וונוכות" וכוכי פעם, כשהבאהתי לו צורר עתוניים
גדולים אמר לי: במעשה כל ימי נסיעתי באזיה
הבלגנית על תאוות הקדריה בעתוניים וזה השיא
פייע עלי לסייעת, כי הקדריה בעתונות הבוקר,
משצמם ל"סיזובת" (מיין יוז שרה, שאחדר הרופי
עכבר בביתו). האכל הרוסי, כת בזקן השכם
פודטיש את נהנו בכעס "סיזובה" ומטפסם בו
את פוחו גטישד כל היום. אך נס קורא העתונאים:
זוא מושל לחוץ מזוא בקדיאת עתוני הבודק
שנה יכח של גוזל משכבה, עד שישוב איננו מובי
שר לסתם עבודה רוח צילחה כל היום...
על שולחן מיטחו היי טונחים תמיד ספר
חובם הייבבות" וחתנן". נס בשלבו על ערש
דזוווי, לא נחן מרגוע לנפשו וspark על עבודהתו.
ט-דבירות" נתקבלו מתוך הבילויים עלי הנחה מפלונו
של גראובק ז' וט"ספ"ר האגדה". (ז'ואיק
היה מטהר לעבור עלייהם חוד שכיבה או ישינה
על המיטה וטהור אנקות עפ' הטעוויות והטנויאנות
שפצא בהן, ואור ליום הניות הנדרה, היה
עפ'ק בתיקון עלי ההנחה עד לאחר הצוות. ביום
זה נסכה משפט מה השימת עפ' הקראה ועת הקדשה
היורע אותה — הפסיקני פחאות — גמה נ'זון
שעדות? בעורי היה ראש עטו "בלוריום
טופרים" גודלה, אחר כד כאת נשירה (הציריך
אנתק... ביטנים, שטקתי בטוראה, — בסוכנוביצק
ובאויריכה — הייתה עובר בבית הספר טענץ'
ער שתים עשרה שעות ביום ובשביל עבדה
הטטרודית לא נשארו לו אלא שעות הלילה, ואני
לט מהמת עכורת היום המפרצת והמיינעה, היי
תי כבר שבוד ורוצץ בערב ותיכף לאחד שתחי
אם צווחה הכתיבה, אהונני השינה וראשי נס'
שה עלי שחרתך ושוב לא הייתה מוכנער (טחננ'
בת צלחת) ואן המזעתי כי "אטצעי טונק"
להסביר את השינה המטטרודה מעל עיני. כי פעם
שקפאה עלי השינה רוחצתי את ראש כטיט
קרים. רחיצת קרה זו שנעשתה בכל ערב נס'
פעמים, הוועילה אמונה להצליל את מהנתנו
והבשורהני לעזודה אבל היא שנדמה ננטה

אותו ערבות נסבה השיטה על מנת הטעינה
טרכות בישראל הנחות זו בזו כל היפות
אמצעים כירום ושיינט כשרים והן צורנות
שה את דעota זכל אהת מהן מתויהת שוק
יא היא הטויזנת את העט ורשאית מרב
שטו ויריבותה זה נקלות השם גנדת הפי
וק ביאליק ואמרן היודע אתה מי הוא הפיין
אמיתי של העט העברי בלאי כל העותם והר
או לדבר בשטוח זהו ספר הספרים, התנ"ד
ב-12 ביווני בתשע בבודה הוכל ביאליק אל
וtmpהנויותם ובדרך אמר לאחד טידירין
התפללו עלי". לאחר שעז יצא רופאיו ובניהם
דרנו טשמה הניות הצלחה פארה. היטים הראי
ונכדים לאחורי הניות הגדוג, היו בריגיל ימו
אב נורא. אשתו לא סרה בפחד כל הזמן אֵ
גע טמיטתו ונמת ישנה בחרדו. מלבד זה ישבה
ל ירו כל הימים וכל הילוות אותן מיוורת
יפסת על אהות המרפא. פרוצט הריפוי התפרת
ביוון חרוץ וער ליום פטירתו לא עלה הפטו
רטורה שלא לפעלת משגושים ושבע מחלות
חיצי. בלבד אשתו לרופאים והאתניות — חוץ
דאלפינר שבר אליו פעם אחת לכתה ורנעים —
א נכסה בפחד כל הזמן איש חרדו. ביום
שלישי לאחר הניות שהלך אליו המסדרון על
די אשתו את עלי ההגהה בשבי פלאן נר
יבוכלי ופער ה"אנדר" בבקשת לשלחו לרבייה/
בו בקישו שאחטייל לאביה לו בכל יום עתנית
שריאת בכל יום היומי סר אל המרפא בטה
עמים ואשתה היזת וזצתת ומוכרת את מכוב
נתו של ביאליק, שנודע לו ב-28 ביוני על
בר בואו למפארה. קרא מיד את אשתו והקירה
תלנרטה לטרדיי בן היל היל היל שחננ
את יוכל השטוניות לימי נבורותיד שולח
ד ברכחו טמעקים ביאליק. בז' ביולי, יומ
פני הפטירה, הראת החולה סימנים של קדר
וזה ושאף כמה פעמים את אשתו אם לא באתי
ידיין עם העתוניות. וכשבאתי והבאתי, כרנעה
ביבליה עתוניות נרולת, קפץ עלייהם וראמם כל
הרף זמן רב, עד שאשתו ביקשה אותו ואל
דר שלא אביה לו הרבה גלומות בפעם אחת
אנני שהוא קורא את בולט בלוי הרף ומתעלת
-4 בז' ביולי חוציאו הרופאים את הצור האחורי
בז' הורחקו כל שאר שוויין הניות והודיעו
חולה, שטוהר יוכן לשבות על מיסתו ובועל

ובכועדים יכול לעוזב את המרפא. וככל יואת זוקא ביום זה הייתה איזו עצמות נוראה מעילן לא רזהן. שבאתי באותו יום לפני הצלות מרפאה, יצאה אשתו לקרותי בפנים צוחלים אמרה: היום גרחינו את שירוי הניתנות האדי וככימ, הכל הולך לטישרים והנצח הולך וטול. וכל להיכנס עתה אליו, הוא קורא לך. מטהו ישש טם יוכנס ?כלישותה נדרכו במטברגנט בחכומת נוף העלה לחשוף פרעה על הריטו, יקשתי שלא ליבנש אליו, ואולם הוא קרא אליו שמי פחר התדר ואמרתי את החיש והכינס כי, ולא ידעתי שטעמתי עחה בפעם האחדונהות קולג. לאחר הצהרים לך את התנ"ד, שהיה וונצ חפיד על שולחנו ועינו בפרש בראשית ווא חט או כאב לאורד כל רנגיו השטאליות אולט הרופא ניחמה, שכאב זה לא בא אלא חממת שביבא על צד אחד. בשש פחות רביע נפי ות ערב באתי אליו שנית והבאתי עתנים מודשים. הוא שלל אפי על ירי אשתו מכתב לא. נולד ברן, מכח לחוינו אוויל. אך זבו בקשמי ?שלוחה לרבן עצקי טנור מה בת מלך אתה: "לאו". בשבע פחות רביע נשעת קרייה ב"הארץ" על העילאת ארונו של ינס קר מאודיסה לטל-אביב. הרגיש הלאוט קירה נודאה בלב וחתיל גצעוק: לבוי, לבוי, אשתו הבהייה את הרופאים וכן פאמציהן לא עציה. פניו מלאו ונדמה היה כי איזה רבו וזהו מהניקו בגרונו. ממשך כל הזמן לא תר מילא מלה אחרת. מפין, כי אם את הלהם גבוי, וויגאל

אויארטסברג". באז' התחילה מחריש כל הבירופות, כבר נעשה בארץ ישראל. והבדיקות הצריכו יתום לאידיקלי. המומחה הנדרש ביותר למחלות אגן, וו-נקב-ה, בדק את לבו והאיינטגרטיביט אודולוג הפטורלט שבי צלה, בדק את דמו יכול יעוץ לעישות את חיותו. נימוח זה הציד ניחוח מזקדים קפה, ישניהם באפשרות אפסית, וכמעט שלא נרום כל דבר, אלא שהצריך נביבה של כמה ימים בטיטה. ניחוח מזקדים זה עשת ב-17 ביוני, עד 21 ביוני, יום הנימוח הנדרש, בירנו אותו כמה פעמים ביום וצורנו אותו על עניות ישותם. וכברנו, היה הוא מנהל את השיחות. בכל יום המצאתי לו חומר דיאיה והבאתי לו את העתנים "דבר", "הארץ", "היוונס", "טומנס", "חרואר", "מאזינים", "כל-

ב-27 ביולי שנת 1988, יצא ביאליק לאירופה על מנת להשתתף בשילוחם של ציוני ארנונטינה בקונגרס הציוני הי"ח בפראגן. מרגע זה נקבע עמו לדרךו עוד כמה שליחויות. ב途中ו רוחו היו במתה פאות טפחים מכורזה של "אנודת התופרים העברים בא"ז", שבו נדרשו צירוי הקונגרס להקיף ציב שענה כמה אלפי נא"ז גערבי הספרות העברית בארץ ישראל. מלבד זה ביקש בימי הפלגנות ביהדות עם אומ' ישקי'ה טגנס ואחד רים לשות פולח וחתה לטובת האוניברסיטה העברית. וכן הותל עליו, נשיא חברית העולמית העולמית, לתשתחף בועידה העברית העולמית בפראגן. בין אוגוסט בוקר הגיע לונינה וסר אל חטלו "טיטרופול" (היום בית הניסטים)()

הוינאיות). הוא חט את עצמו חולה ולפניהם צחטו לארליסבאהר, בוקש לרוץ באורולוגיה מומחה הרופאה צווזילין ואני הלכנו עם ביאליק אל האורולוג המומחה הר'ר כי בפטנישטרן זה בדקנו ומצא כי בשלהופיו נצטברו נרגירוי אבניות וצריך להוציאם מיר על ידי שתיקה והדחתה. הדבר עשה במרפאה אויארסברג. ואולם ההכנות דרכוויות שקדמו לתדחת זו, גדרו גם במשך מעט לעת יסורים נדולים עד שביקש טנו בערב רקען ניר ועפרון ולכתוב מפיו צוואת לביתו. אזם אחר התדחת רוחם לו וגמל רת חילו הכאבם. לאחר שצבר שבוע ימים במרפאה יעצו רופאו לצאת יהונתן בכאדר נאסטיוון ולא בקארליסבאהר, מפני שטמייה אין מתריקם את האבניות ואדרבתה, גורמים גרייבוין. עזה זו לא נראהתה לו. רצח לשכת דזוקא בקרבת מקום הקונגרס היה שעד יהתכנס ב-21 באוגוסט אבל סוף סוף שטע לקו אשתו זידידיו ויצא לנאסטיוון. מקום והסבירה החש פיעו עליו לטובה ובין באוגוסט כתוב אני מנאסטיוון... כל פראות עיני טבביב, הרוי נאסטיוון הנבוחים עוטו ירך יער ודשא מקצתם טרוואים בת וכיה בחנויהם ונמס קצת מפליות לבנות של שלג, לייטין הבית לסתה אף העטס צופג. בכוונה ובגבורת גדולה גם אישר מים חזק. בווען קצף רוחא והמולחה רבה ובכורת. בקייזר, מקום גוות מרפא ולמרגווע ובלוד המקום שהבי אני פקאן". ואולם בפתחו השני מ-20 באור נספט כתוב אליו לפראן: "את הרחיצה והשתמיה אלו מקומות בהלבת. אבל ערדין כי מהסס, אם יפה עשוית לסתום בקום הדופא לשנתה השנה אושפיזו צלי מקארליסבאד לנאסטיוון... מילא חייה ונראה מה יפעל כי נאסטיוון גראואטי... באמת אומר לך, כי מיוםazon היה הנה עצמות קפואה עלי ועריוון לא יצאתי ממנה עד היום. אין שום רצון בעבודת ואפיו לכתיבת מכתב. אני יודע אם עצמות זו היא פרדי הולשתי הנופנית של עכשו או פרדי עיפות המרובה משעלבר, מתלאבוב"... כידוע נתבבל ביאליק לשאת בקונגרס היה את הרצאה על עכירות החונוך ותחרבות העברית ומפני כך היה טען, נשיא הקונגרס, פרץ אליו ממחבים ומאיין בו שימחר נבוא בשם בר לכתת ימים לפראן. אף עסקי התרבות והחינוך שנוכחו בקונגרס היו פעוטונים בכיר וגט הם הפzierו בו שיבוא. אף בו צוין בצל' שחתון או שהקונגרס יעלה על הפרק את שעת יהודי רוסיה נסע בטה וזה לא ביאליק לנאסטיוון לה謝יע עליו שיבוא לפראן. יום יומ שלחתי לו טברג רינוי ותשבי נסות פארים מהונשה בקונגרס מאחוריו הפלעים וגט את העתונות. ברענמאן נאם שם באנינה פוני נרטאית". ב-17 בספטמבר עזב ביאליק ברייא את נאסטיוון ויצא גnoch למיראן וב-20 באור נספט הפליג טרוייסט לארכז'ישראאל.

ב-22 ביוני 1884, בא ביאליק בפעם החמשית
לויינה והפעם ברוי געשות, עצתה הרופאים, את
הנימוחה הרadicלי. הוא בא בלוות אשתו ופנינו
היו טובים ולא היו בהם שום סיכון יגיעה
טפלוטלי הדור. להפרצת ידידיה לא סר לבית
טלוון כי אם לביתו של טר. דלטינר. באנו נח
וומיט מהנסיעת. סיפר על נסיעתו באניה,
שהיתה נעימה ביותר ושהחילה לכתוב באניה
טפה בשם "תפילה האדם אל רוכשו". רישימות
ראשונות אלה, בנות שמונה עמודים, כתובות
בעם ובפארן זהן משובצות במפרוזות הארכוניות

שלאן. בערב יומם ניחחו הראשוון סילנו בסביבה מדורג, בישערכו בקרבת בית הספר העליון לחקלאות נחפוץ פצעה שחותכה בידי סטודנטים נאצים נבלנו טרער' החפות נזק נאה ביד ומינו בכחפו ונשאדר עופר דום גרי גען ארד פיד נרען והעיר לא נחרותי כי היה רגלה תיירויות באלה בימי שלטונו הבוגטביביקין באודיסיה, בימים ההם משלו נערים באודיסיה ועד כמה שלטונם היה שניוא על מרבית אודיסיה העיר נראה מאפיינורה זו: בחוץות אודיסיה הילך או אברל יהודי שדעתו נטרפה עלייה וקייב נדבות אברל זה חונן בקול נאה. ובאחד מימי העברות האלה מתיצב אמר הרחובות הראשיים והתחייג לשיר בנעימת עצובה סורעת לבכוח את הפונותו: "אוֹ לְנוּ כֵּי עֲזָלִים מַשְׁנָן".